

SVATÁ HORA

ČÍSLO 6 • 2009

Rozhovor s P. Stanislavem Příbylem II.

Novinky v liturgickém provozu

Okénko Matice Svatohorské

Za betlémy na Svatou Horu

Dojmy z papežské návštěvy II.

Blahoslavený František Xaver Seelos

OBSAH

Úvodník	
Příklad chudé vdovy	3
Naše pravidelné otazníky	
Rozhovor s P. Stanislavem Příbylem II.	4
Zprávy	
Zprávy ze Svaté Hory	12
Opravy na Svaté Hoře	13
Novinky v liturgickém provozu	14
Okénko Matice Svatohorské	16
Za betlémy na Svatou Horu	18
Papežská návštěva	
Dojmy z návštěvy Svatého otce v České republice II.	19
Spiritualita	
Nešpory	20
Blahoslavený František Xaver Seelos	22
Informace	
Exercicie, poutě, bohoslužby	24

Fotografie
na titulní straně
časopisu:
Zima na Svaté Hoře

Fotografie v časopise:
Stanislav Příbyl, Jan Traxler
a archiv Svaté Hory

Příklad chudé vdovy

Jistě všichni důvěrně známe příběh o chudé vdově ze Sarepty. Rozdělila se o poslední trochu jídla, které měla, s hladovějícím Eliášem (1 Král 17,10-16). Dobře známe též podobný příběh z Nového zákona. Ježíš v něm sleduje dění u chrámové pokladnice, když přichází chudá vdova a dává to poslední, co má (Mk 12,41-44). Oba příběhy jsme mohli slyšet o jedné z posledních nedělí liturgického mezidobí. Tyto příběhy, jsou-li čteny společně, poukazují především na otázku správné hierarchie základních hodnot: co pro nás znamenají pozemské statky, zda jimi zcela opovrhnut nebo jich raději plodně využít, zda je právě majetek tím, co nám poskytuje záruku dobré budoucnosti, nebo je touto zárukou spíše Bůh.

Tato témata jsou k meditaci jistě důležitá. Dovolte mi však poukázat na jeden skrytý aspekt zmíněné dvojice biblických statí.

Obě vdovy věnují část svého „mála“ ve prospěch věci, která je v jejich očích „potřebná“. Zvláštní však je, že zatímco vdova ze Sarepty charitativně podporuje hladového proroka Eliáše, vdova novozákonního příběhu věnuje svůj skromný dar už tak dost bohatému chrámu. Není to plýtvání? Nemohlo být těch peněz použito pro chudé (srov. Mk 14,4-5)? Vdova přece nemůže vědět, co z jejího daru bude pořízeno, a jistě si nedělá iluze, jak honosný předmět to asi bude. Možná tak knot svícnu, který bude pouze jediný den zprostředkovávat cestu oleje k plamenu, zářícímu na chrámové menoře.

Komplementárně se doplňující potřeby, na něž přispívá každá z obou vdov, nám však mohou napovědět, že charitativní účel darů pro hladovějící a nemocné je sice dobrý a žádoucí, nemá být ale jediným cílem našich „obětí“. I současný papež Benedikt XVI. často hovoří o nutnosti obnovit v církvi cit pro náboženské umění a kulturu slavení liturgie. Ta by měla být odleskem Boží slávy, nikoli prezentací naší nemístné šetrnosti. Inspirujme se tedy příkladem chudé vdovy, která vhodila své poslední prostředky do chrámové pokladnice, aby tak svým málem přispěla k vyšší důstojnosti oslavy Boží. Vždyť my při rozhodování, jaký dar a jakým směrem vydáme, obvykle nestojíme před tak zásadním existenčním rozhodnutím jako ona.

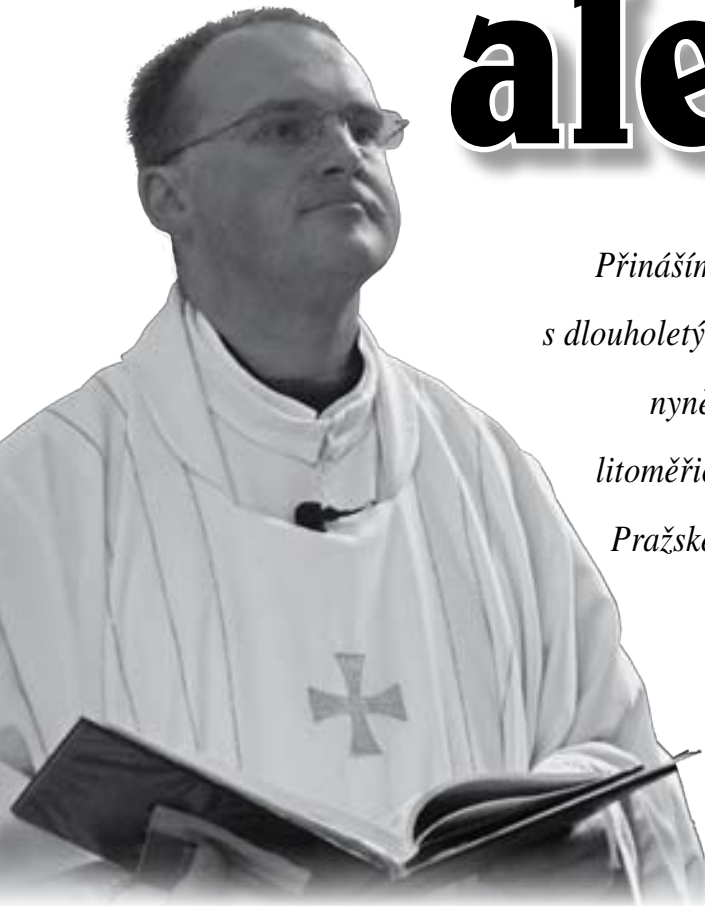
Pavel Šmolík

Spal v jeslích, které patřily někomu jinému.
Přes jezero se plavil v člunu, který patřil někomu jinému.
Jel na oslátku, které patřilo někomu jinému.
Byl položen do hrobu, který patřil někomu jinému.
Učinil to proto, aby se o všechno, co měl, rozdělil s námi:
o svůj život, o svoji slávu, o své místo u Boha Otce.
Přišel tak proto, aby nám všem, ať chudým, či bohatým,
nabídl věčný život, život v hojnosti.

Požehnanou oslavu Narození Krista
a plnost Boží přítomnosti
ve vašich životech
v nadcházejícím roce 2010

Vám přejí svatohorští redemptoristé
a jejich spolupracovníci.

Správci jsou mnozí, ale otců je málo

*Přinášíme druhou část rozhovoru
s dlouholetým svatohorským farářem,
nynějším generálním vikářem
litoměřické diecéze, provinciálem
Pražské provincie redemptoristů
a nadšeným hudebníkem,
P. Stanislavem
Přibylem, CSsR.*

**Rozhovor v minulém čísle jsme zakončili v období tvé úspěšné maturity.
Co ti tedy přineslo středoškolské studium?**

Na střední škole jsem záhy zjistil, co mě nebaví a na co nemám. Záhy jsem se také stal „kapitalistou“, protože pan farář mě zaměstnal jako varhaníka za tehdy skvostných pět set korun na měsíc. Pro kluka v době komunismu to bylo opravdu pohádkové kapesné. Měl jsem vlastně čtvrtinový plat mého otce, který se na něj dost nadřel. Tak jsem se naučil pracovat. Žádné prázdniny a dlouhé výlety, prostě

jsem byl uvázan ke každodenní hře na mši. Hrával jsem denně jednu mši ve všední dny a jednu nedělní. Tedy ty mše, které nehrál pan Korejs, celkem asi osm mší týdně. To, myslím, na patnáctiletého kluka není málo.

Stal ses tedy varhaníkem ve svém domovském chrámu.

Ano, ale nejen tam. Fakt, že hraji na varhany, nezůstal dlouho utajen, a tak jsem začal jezdit hrát do Hostivaře, kde byl tehdy P. Wolf, později v semináři můj pan profesor dogmatiky, dále do Vršovic, kde působil tehdy mladičkový P. Slavík, dnešní pražský generální vikář, který mě za odměnu kromě jiného svezl svou novou Škodou 130L méně dovolenou rychlostí po dálnici, což byl zážitek. Ten mimochodem

Stanislav Přibyl (zvoní) zahajuje v listopadu 1989 v Hrdlořezích generální stávkou

velmi brzo odhadl míru mé manuální zručnosti, a tak mě při různých farních brigádách radši posílal s dvoukolákem pro pivo. Jemu jsem také jako vůbec prvnímu řekl, že bych chtěl být knězem. Pak jsem chodil hrát k Panně Marii pod řetězem, což bylo v sobotu dopoledne. Tehdy mě fascinovaly tamější nové varhany, o nichž dnes vím, že nejsou nic moc kvalitního. V té době to však byl nový nástroj s hezkými lesklými bílými klávesami a troubilo to – měly totiž jazykový rejstřík. Tam působil P. Bohuslav Hlaváč, který současně sloužil i u Pražského Jezulátka. Ten měl tak rád mši s varhanním doprovodem, že když dorazil na mši a doma v Hloubětíně zapomněl klíče od kůru, neváhal se vydat na půlhodinovou zpáteční cestu domů se slovy: „Počkejte, máme tu varhaníka.“ Byl to mimochodem on, kdo mi daroval první breviář. Měl jsem i možnost zastupovat pana Korejse v Týně, to je taková Mekka varhaníků, v Čechách je málo tak zajímavých a unikátních varhan, jakými jsou varhany týnské. V Týnském chrámě jsem se seznámil i s P. Reinsbergem, mým pozdějším zpovědníkem, přičemž můj první kontakt s ním proběhl tak, že mě vyhodil zpoza mřížky, kde jsem podle něj „neměl co dělat“, ačkoli jsem šel hrát. To jsem mu ale tehdy nestihl vysvětlit.

Po určitou dobu jsem hrál například i v Klementinu u Nejsvětějšího Salvátora a u Panny Marie Sněžné. Abych výčet ukončil, mívám jsem za neděli i pět mší. Moje hra nebyla asi žádná sláva, bylo to takové provozní varháníčení. Asi ale při mé hře šlo zpívat. Tak jsem byl zaměstnán, a poměrně dobře hodnocen. Peníze jsem ale sypal do knih, koupil jsem si fotoaparát, psací stroj...

Byla to tedy doba určitého osamostatnění se. Jak se v té době vyvíjel tvůj duchovní život?

Svatá Hora - první sliby

To byla doba mezi mým patnáctým a osmnáctým rokem. V té době jsem se také seznámil s jednou rodinou, tatínek, maminka a dvě dcery. Tatínek byl skaut a zaměstnanec Československých státních drah. Vzhledem k provozu na směny měl často přes den volno, a tak si vzal na starost i nás ministranty. Nakonec se tímto způsobem spřátelilo několik rodin a podnikali jsme různé výlety po farách a podobně. Tak jsem se právě seznámil například s P. Zemánkem, který tehdy působil v Malměřicích, nebo s P. Břicháčkem v Zavlekově – to je mezi Klatovy a Horažďovicemi. Později jsem se odpoutával od naší skupinky a tam, kde se mi líbilo, jsem jezdil sám. K P. Břicháčkově obvykle nic nejelo, telefon k němu měl číslo 22 a musela ho přepojovat spojovatelka banánky, a tak jednu z cest k němu jsem absolvoval přímo dobrodružným způsobem. Do Klatov jsem dojel autobusem, z Klatov nevím, jak dál, až do vesnice, která se jmenovala Kocourov. Zbytek jsem šel pěšky, po vrstevnici, čímž jsem se dostal do hustého maliní, kde jsem se strašně popíchal a zmáčel. Nakonec jsem ale cestu našel a do kostela jsem dorazil při prefaci. Ještě dnes vzpomínám na změnu v obličejí P. Břicháčka, když mě uviděl mezi dveřmi zdebořického kostela, kde bylo jen pár lidí. U P. Břicháčka jsem právě získal první informace o tom, že existují nějakí redemptoristé. Spíš mi ale imponovala jeho osobnost, protože byl přesným opakem našeho strašnického pana faráře. Byl to takový alternativní typ. Neměl nic

připraveno, nic v pořádku a většinu situací řešil s nadhledem pomocí improvizace. Byl to však člověk nevšedně širokého srdce. Kontrastní bylo i vesnické prostředí jeho fary oproti mému domovu - městu. Jeho fara byla pokladnice, podobně jako u otce - cestovatele mého spolužáka Stingla: všechno na hromadách, jak věci postupně přibývaly. S P. Břicháčkem jsem také jezdil a hrál na jeho mších, zažil jsem s ním i jiný přístup k liturgii, provázený obvyklými větami směrem ke kůru: „Šiško, zahraj tam číslo 804, první a poslední sloku...“ Líbily se mi jeho stříbrné zuby, které svítily, když se smál, a on se smál pořád. Bylo to s ním dobrodružné.

Osobnost P. Břicháčka, mnozí jej pamatujeme, byla opravdu imponující...

Právě P. Břicháček mě nakonec udolal silou své osobnosti a já začal uvažovat o spojení své životní cesty s kongregací redemptoristů. Když jsme o tom hovořili, říkal: „Je komunismus, přihlas se v českobudějovické diecézi, já tam znám takového patera v Žihobcích, jmenuje se Vlk. Tomu tě představím, to bude v budoucnu určitě biskup. Ten by tě pak mohl vzít do diecéze.“ To bylo v průběhu roku 1989, v té době jsem byl také u odvodu. Jeli jsme tedy za tehdy P. Vlkem. A tak jsem poznal dalšího, zcela jiného kněze. Kněze s poměrně strohým přístupem – první slova, která jsem od něj slyšel, byla: „Jdi do kuchyně, uvař nám kafe a počkej na nás!“ Takže jsem v naprosto neznámé kuchyni hledal potřebné věci. To bylo moje první setkání s pozdějším kardinálem Vlkem.

Důsledky náročného studia v semináři

V závěru středoškolských studií jsem napsal dopis, že bych chtěl být redemptoristou. Téměř jsem se nerozmyslel, bylo to během pár dnů učiněné rozhodnutí, aniž bych později musel litovat, i když přicházejí i těžké chvíle. Vše bylo tajné, řešily se otázky naší formace. Ale to už přišel rok 1989. 17. listopadu jsem jel na setkání varhaníků do Plzně. Autobus jel po magistrále přes Václavské náměstí, kde již bylo vidět, že se něco děje, a také to tehdy hlásili v rozhlase. Vedle mě škola (zeměměřická) byla škola SNB. My jsme tam tomu říkali „Údolí dutých hlav“. V těch dnech jsme viděli pravidelně vyjíždět desítky antonů, auta s vodními děly, ... Učitelky ve třídách na nás křičely, že nesmíme stát u oken, ale my jsme na to nedali. Když potom byla generální stávka, stávkovali jsme. Nedávno jsem dostal od svého bývalého učitele shodou okolností fotografii, kde zvoním na obecní zvon v Hrdlořežích, když se stávka svolávala.

V té době ses tedy definitivně rozhodl pro duchovní povolání. Byly ještě jiné pohnutky, proč jsi chtěl být knězem?

Již dříve se staly věci, které jako by předznamenávaly to, že budu knězem. Tak především jsem se dlouho snažil o vztah s jednou slečnou. Zatímco jsem dělal všechno, co jsem mohl, aby si mě všimla, pro ni jsem byl stále vzduch. Modlil jsem se za to, nadbíhal jí, blbnul, ale nevyšlo to. A je to tak dobře. Také mne zajímala historie, architektura, muzika. Tyto zájmy jsem měl díky tatínkovi, dědečkovi a tetě Marii. Dědeček byl členem Klubu Za starou Prahu a já jsem s ním

od dětství chodil na Olšanské hřbitovy na brigády, při nichž se opravovaly a udržovaly hroby národních buditelů. Tak mě to uchvátilo, že jsem potom v těchto oblastech „apoštoval“ i ve škole. A tak když například byla vycházka po Praze, dohodl jsem, že jsme ji strávili prohlídkou věže Týnského chrámu a já jsem jim směl i zahrát na týnské varhany. Nebo jindy, když jsme byli v Soběslavi na týdenním branném soustředění, umluvil jsem učitele, že jsme šli nejen na Koží Hrádek, kde pobýval Jan Hus, ale navštívili jsme i Klokoty. Tímto způsobem jsem vlastně bezděky spolužáky i s učiteli vodil do kostela. Mimochodem si myslím, že tady máme jako církev ještě mezery. Všude kolem nás je tolik křesťanské krásy, a my jen naříkáme, jak je kolem nás málo věřících. Místo nás hlásá evangelium příroda a díla našich předků. Stačí upozornit, a budou se dívat divy...

Když jsem před maturitou, v říjnu 1989, měl ve škole oznámit, jak jsem se rozhodl o dalším studiu, a já oznámil, že chci být knězem, tak na mne učitelky trošku křičely. Bylo to ale z jejich strany spíš ze strachu o můj budoucí život, než že by za tím byl nějaký zlý úmysl. Já vsuktu nevypadal na světce, byl jsem puberták s neustálou hrozbou dvojky z chování. Zavolať si mě také ředitel školy, kovaný komunista, tam už to bylo horší... Ale než se všichni vzpamatovali, byl tu listopad 1989. Ani doma to nebylo nejlehčí, možná těžší než ve škole, i když už to bylo na jaře roku 1990. Tatínek byl totiž bez vyznání a babička adventistka, takže moje rozhodnutí bylo chápáno jako zrada „rodinných kořenů“. Já jsem se pochopitelně bál, a tak jsem doma pořád mlžil a nechtěl jsem to říct. Maminka o tom věděla, ale také to tajila. Jednoho večera to ale prasklo, a stálo to za to. Byly zrovna Televizní noviny, tatínek ležel na otomanu a v televizi hlásili: „Dnešní den je posledním dnem, kdy lze podat přihlášky na vysokou školu...“ Prásk! Táta vstal a říkal: „Tak tys nepodal přihlášku na vysokou školu? Bude z tebe blbec! A budeš muset na vojnu!“ Když jsem odpověděl, že jsem ale přihlášku podal, a když přišla otázka: „A kam jsi ji podal?“ tak jsem ztratil řeč. Maminka za mne odpověděla:

Při primiční mši svaté ve Strašnicích

„No přece na teologii.“ A bylo to venku! Tatínek reagoval slovy: „To budu mít doma flandáka?“ Následovala facka, prásknutí dveřmi, a potom byly tři roky, po které se mnou táta víceméně nemluvil. Psal mi v té době nějaké dopisy, kde mě přemlouval, vyhrožoval, sliboval, mám je schované. Po třech letech následovala zase facka – já vím, že to ale byl projev lásky – se slovy „...ta pitomá církev ti zkazila oči.“ Během těch tří let jsem totiž začal nosit brýle. Pak už bylo zase vše v pořádku, byli jsme zase kamarádi.

Prvním krokem ke vstupu do řeholního společenství je noviciát. Jak jsi strávil ten svůj?

Noviciát jsem zahájil pod vedením P. Františka Líkaře na Svaté Hoře. Ten to vzal podle staré školy, jako kdyby byl rok 1950, tak se brzy zjistilo, že tudy cesta nevede. Ze Svaté Hory mne potom ještě s jedním novicem poslali do Polska, kde jsem měl strávit zbytek noviciátu, tedy rok. Já, který jsem v životě nebyl v internátu, já, který jsem ani nesměl přecházet ulici do základní školy, aby mě něco nepřejelo, jsem měl teď jet do Polska, dvanáct hodin cesty od domova. Z toho mně tedy nebylo nijak dobře. Neobešlo se to bez slz a bez pocitu trosečníka. Řekl bych, že tento roční pobyt v Polsku pro mne byl tou zkušeností samostatnosti, kterou obvykle zažívají mladí na vojně. Prožili jsme tam spolu s dalšími třiceti Poláky a Slováky nezapomenutelný rok. Noviciát byl v horách na jihovýchodě Polska, v místech s téměř stoprocentní docházkou obyvatel do kostela, pod vedením vynikajícího novicmistra, který mi byl blízký tím, že byl profesorem dějin umění, takže jsme si rozuměli. Záhy se zjistilo, že umím hrát na varhany, a tak jsem neděle trávil mimo klášter, po kostelích v širokém okolí, s batohem na zádech, takže se mi kněží v komunitě smáli, že vypadám jak svatý Jan Neumann, když jde na misie. Kromě toho, že mám mnoho krásných vzpomínek z té doby a že se mi podařilo navázat přátelské kontakty, je samozřejmě velkou výhodou poměrně dobrá znalost polštiny, čímž mám přístup k mnohem širšímu spektru nejen teologické literatury. V noviciátu jsem si psal takový deníček, takže bych mohl napsat mnoho příhod z té doby. Asi nejvíce jsem v širokém dalekém okolí proslul pádem po zádech (uklouzla mi židle po schodech) do Božího hrobu při velkopáteční liturgii, takže jsem svou šikovností změnil vážné soustředění při rozjímání o Kristově utrpení ve výbuch smíchu uprostřed kázání. Kazatel, který mě neviděl, netušil, co se děje. Já se hrabal z Božího hrobu a věřící i asistence se prohýbali smíchy. Tak se mi podařilo slavit vzkříšení o nějaký ten den dříve, než předpokládá liturgie.

Následovalo studium teologie, patrně v Praze, že?

Po roce noviciátu v Polsku jsem pobýval pět let v semináři v Praze, kde byl rektorem nejprve P. Karel Pilík, vicerektorem a později rektorem P. Jan Baxant, současný biskup v Litoměřicích, člověk duchovní, noblesní, který nás měl opravdu rád. Stál za námi, dokázal pochválit i pokárat, ale nikdy na nás nekřičel. Když totiž řekl: „Kluci, nedělejte to,“ pak jsme věděli, že už to je závažná výtka... V semináři se nás tehdy sešlo velmi mnoho, asi sto čtyřicet. Byly to ročníky, které po dlouhou dobu čekaly na studium. Byli tam příslušníci několika řeholních společností – františkáni, premonstráti, salesiáni. Krásné časy! Mezi bohoslovci se vytvořily různé skupiny, provozující umění či sport. Jakmile to šlo, okamžitě jsem se stal sympatizantem té hudební. V semináři byli v té době konzervatoristé, absolventi AMU, takže jsme měli sbor, orchestr, a protože jsme pravidelně zkoušeli, byl nám

nakonec vyhrazen takový kout, zvaný „excurrendo“, konec chodby za třemi rohy, oddělený čalouněnými dveřmi, abychom nerušili ostatní...

Tady zrovna mám jednu skladbu P. Jaroslava Konečného, kterou složil v roce 1993 pro slavnost žehnání nových varhan v semináři, postavených studenty.

Ano. To je takzvaná „Intrada pro aqua de hillis“, neboli Fanfára za vodu z párků. Vznikla v souvislosti s přítomností jednoho bohoslovce z Plzně, lépe řečeno z Dobřan, Petra Řezáče, všeobecně zvaného Človíček. Své jméno dostal tak, že jednou někomu něco provedl, za což se mu dostalo pokárání, přičemž byl osloven „človíčku!“ A tato přezdívka mu už zůstala. Človíček byl a je velmi nonkonformní typ, zejména v jídle. Byl (a dodnes je) velmi hubený, přestože snědl, na co přišel. Jednou se s kolegou Jardou Konečným vsadil, že Jaroslav pro něj napíše intrádu, pokud Človíček před jeho zraky vypije vodu z plechovky od párků. Otevřeli tedy párků, Človíček vyzunkl nálev se všemi těmi chemikáliemi, a výsledkem je „Intrada pro aqua de hillis“. Samozřejmě ne všechny skladby vznikaly tímto způsobem...

Portrét (výraz ve tváři není odrazem bolesti chrupu, ale vyjadřuje nelíčený údiv)

Jaké bylo v té době prostředí na Teologické fakultě, zajímaví profesori?

Teologická fakulta v té době v Praze znovu začínala po litoměřickém vyhnanství. Přišli profesori, kteří nesměli za komunismu učit, jako například Václav Wolf, přicházeli noví mladí lidé jako Jaroslav Brož, Josef Hřebík či Vojtěch Eliáš, přišly také známé osobnosti z exilu: Karel Vrána, Jaroslav V. Polc, Josef Krejčí, občas zastupoval na dogmatice i biskup Jaroslav Škarvada. Zvláště exulanti byli lidé, kteří nejen vyučovali, ale byli to také opravdoví otcové nás bohoslovců, což se dost často projevovalo tím, že pro seminář zanechávali darem nezanedbatelné, a někdy i velmi

vysoké finanční dary a že nám platili poznávací zájezdy po Čechách i po zahraničí, zvláště do Itálie.

Měli jsme tu školu opravdu rádi. Já obzvláště dva předměty. Prvním z nich byla dogmatika, kterou nás vyučoval profesor Wolf. Podle mě to byly jedny z nejlepších hodin na fakultě. Velmi mě také zaujal profesor církevních dějin Jaroslav V. Polc, který tehdy přišel z Říma. Byla to velká osobnost, monsignor, takový vatikánský typ – asi první, kterého jsem potkal. Šuškal se: „To je ten, co napsal o svatě Anežce, který asi může za její svatořečení...“ Tak jsem se s ním chtěl seznámit. První setkání s ním bylo na velmi tmavé chodbě fakulty, kde jsem se mu představil s tím, že jsem „ze Svaté Hory“. Odpověď byla: „No, a co má být!? To myslíš, že neznám Svatou Horu?“ Byl jsem tehdy zaskočen. Ale nakonec jsme si padli do oka, a on dokonce později chtěl, abych po něm učil církevní dějiny, což jaksí nevyšlo. Zažil jsem s ním pak dva delší výlety do Říma a vůbec do Itálie. Krásným způsobem nás prováдел, znal každý kout této země i se všemi historickými souvislostmi. Jeho výklad byl strhující i v hodinách. Více než historie to byly v jeho podání historiky. Například o středověku mluvil, jako kdyby tam včera byl. Byl výborným glosátorem církevního života. Například o jedné osobě prohlásil: „To není kněz, to je vysvěcený laik,“ což je samozřejmě totéž, ale význam této věty poukazoval na to, co bylo „za věcí“. Kouzelné bylo vyprávění o travičských praktikách v renesančním Římě, kdy se přefekl a tento výrok vešel „do dějin“: „Vypil to, zemřel... a těžce se z toho roznemohl!“ Profesor Polc věděl, který z kardinálů doma choval kočky, a podobné církevní „drby“. Nejzajímavější byla ale jeho vyprávění z novodobých církevních dějin. Říkával: „Zavřete skripta, nic nenahrávejte,“ a pak mluvil. Třeba o tom, jak to bylo na II. vatikánském koncilu, kde byl osobně přítomen jako asistent. Bylo to něco zcela jiného než se o církevních dějinách učit ze skript. Proto jsem profesora Polce také později požádal, aby mi kázal na primici, což učinil, a jeho kázání mám schované. Tématem byla slova svatého Pavla: „I kdybyste měli na tisíce vychovatelů v křesťanské víře, otců nemáte mnoho.“* Dle mého názoru je to text hodný zařazení do patristické čítanky. To, co jeho autor před více než deseti lety předpovídal, je dnes realita. Hlavní věcí, kterou jsem se od profesora Polce naučil, byla trpělivost, „Sitzfleisch“. A také skromnost a zapálení pro věc. Pamatuji si jeden jeho bonmot, který mi mnohokrát pomohl přenést se přes těžké okamžiky: „Kdybch čekal, až mi někdo poděkuje, tak bych nikdy nic neudělal.“ Profesor Polc měl americké státní občanství, byl z diecéze Green Bay u Michiganu. Přivezl si s sebou počítač, hodiny na něm soustředěně pracoval. Kromě skript psal další knihy, dělal výzkumnou práci – zaměřoval se především na české církevní dějiny předhusitské doby a v neposlední řadě pracoval na beatifikačním procesu kardinála Josefa Berana. Měl i své koníčky. Velmi rád vařil, zvláště italská jídla, a sbíral železniční modely. V římském Nepomucenu měl celou jednu místnost vláček, které na Silvestra v nákladních vagónech vozily „voříšky a šnaps“. Po Václavu Wolfovi se stal děkanem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy, a to ho zničilo. Jeho náhlá smrt v lednu 2004 byla opravdu předčasná. S sebou do hrobu si vzal cenné vzpomínky na kardinála Berana, vlastní životopis, na kterém právě začínal pracovat, a mnoho jiných nenahraditelných informací. Měl jsem tu čest, že jsem rakev s jeho ostatky spouštěl do hrobu. Jeho fotografii mám na stole a denně na něj pamatuji v modlitbě.

(dokončení v příštím čísle)

S P. Stanislavem Přibylem hovořil Pavel Šmolík.

* Tento text je také uveřejněn na internetových stránkách Svaté Hory mezi články z roku 2004 s názvem Kázání Mons. Jaroslava V. Polce: <http://svata-hora.cz/cz/article/135/kazani-mons-jaroslava-v-polce>.

Zprávy

ze Svaté Hory

Ve dnech 19. října - 18. listopadu proběhla v centru Salesianum na okraji Říma Generální kapitula Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristů. Dne 4. listopadu večer byl v osmém kole zvolen počtem 87 hlasů ze 107 nových generální představený redemptoristů. Stal se jím P. Michael Brehl, CSSR, čtyřiapadesátiletý Kanadan z provincie Edmonton - Toronto.

P. Michael Brehl

- Ve dnech 9. - 11. listopadu proběhlo v Exercičním domě již třetí setkání kněží pražské arcidiecéze s pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem v rámci kněžského roku.
- V pondělí 9. listopadu proběhla pravidelná záruční prohlídka chórových varhan. Stavitel varhan varhanář Vladimír Šlajch z Borovan provedl kompletní přeladění chórového nástroje a odstranil drobné intonační závady, provedl rovněž revizi hrací a rejstříkové traktury.
- Ve dnech 15. - 21. listopadu se v Exercičním domě konaly kněžské exercicie, které vedl pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

V neděli 22. listopadu Svatohorský chrámový sbor zakončil letošní liturgický rok slavnostními Svatocecilskými nešporami, které pro tuto příležitost připravil svatohorský regenschori Pavel Šmolík. Večerní chvály se konaly v 16.15 hodin a předsedal jim P. Stanislav Příbyl, CSSR.

Při zpěvu Svatocecilských nešpor

- Ve dnech 22. - 28. listopadu se v Exercičním domě konaly exercicie pro kněze s podtitulem „Ježíš“, které vedl Mons. Karel Herbst.
- Ve středu 25. listopadu se na Svaté Hoře konala druhá část provinciální kapituly Pražské provincie redemptoristů. Tématem byly provinciální stanovy, konkrétně jejich revize a následné schválení nových, či pozměněných stanov. Kapituly se zúčastnili kromě P. Stanislava Příbyla, CSSR, provinciála, a jeho rady také spolubratři ze všech komunit provincie a viceprovinciál Michalovecké viceprovincie o. Jaroslav Štelbaský, CSSR.
- Od neděle 29. listopadu, tedy počínaje 1. nedělí adventní, nejsou již na Svaté Hoře slouženy mše svaté v 6.00 hodin. Důvodem jsou chystané organizační a personální změny. V souvislosti s tím došlo i ke změně otevírací doby areálu, který je přístupný denně od 6.30 hodin.
- V sobotu 5. prosince v 6.00 hodin se konala první ranní rorátní mše s již tradičním následným občerstvením ve farním sále. Další rorátní mše proběhnou 12., 19. a 24. prosince opět v 6.00 hodin.

Opravy na Svaté Hoře

■ Pokračují přípravy rozsáhlých rekonstrukcí svatohorského areálu. V pondělí 26. října jsme předali veškerou dokumentaci a potřebné doklady k žádosti o grant na **vybudování muzea na Svaté Hoře** a nutnou rekonstrukci Exercičního domu v rámci projektu IOP. Tato rekonstrukce souvisí s projektem „Kláštery – centra kultury a vzdělanosti pro 3. tisíciletí“. V případě Svaté Hory jde konkrétně o realizaci náročného projektu rozšíření stávajících a vybudování nových prostor pro potřeby Svatohorského poutního muzea. Především se jedná o rekonstrukci a zpřístupnění suterénu severního ambitu, kde se v současné době nalézá požární nádrž. Tu je třeba v souvislosti se stavebními změnami nahradit plně funkčním požárním vodovodem, který je rovněž součástí projektu. Dále se počítá s adaptací přízemních prostor proboštství a nutnými úpravami přístupových cest tak, aby došlo jak z hlediska bezpečnosti, tak i jistého pracovního komfortu k oddělení prostorů pro veřejnost a prostorů pro zaměstnance. Rekonstruované prostory pod ambitem jsou zamýšleny pro rozšíření expozice. Přízemní prostory rezidence pak budou sloužit dílem jako součást expozice, dále pak jako multifunkční prostory a konečně jako depozitář a zázemí muzea. Součástí projektu je též vytvoření a vybavení multimediální přednáškové místnosti pro potřeby pastorače.

■ Rovněž plánujeme **rekonstrukci Exercičního domu**, zejména opravy střešních krytin a sociálních zařízení. Dále je plánováno zajištění bezbariérového přístupu do všech podlaží pomocí výtahu a kompletní výměna všech oken.

■ V uplynulých týdnech došlo k **opravě omítek v části jižního ambitu**, v okolí v létě nově instalovaného památníku

vysídleným obyvatelům italského Valle di Ledro. Vápenná omítka, která byla na zdvo v letním období nanášena, vytvořila slané skvrny, které bylo možné odstranit pouze jejím sejmutím a nanášením nové vrstvy.

Omítky v okolí pomníku před opravou

■ V neposlední řadě se před námi již tradičně vynořuje otázka **zajištění zimního provozu Svaté Hory**. Ta sice přímo nesouvisí s výčtem oprav a rekonstrukčních prací, přesto však na ni upozorňujeme v rámci tohoto sloupku a současně vás prosíme o příspěvek i na tento účel. Jde zejména o otázku vytápění, kde jsme nuceni maximálně úsporně kombinovat systémy vytápění i velmi pečlivě zvažovat, v jakých prostorách je nutno udržovat pokojovou teplotu. Prostoru baziliky by se tyto problémy neměly výrazněji dotknout.

Prosíme Vás o finanční pomoc s provozem Vašeho poutního místa. Dary jsou jediným zdrojem finančních příjmů pro tyto potřeby. Rovněž doufáme ve Vaši modlitbu za zdárný průběh grantového řízení, abychom mohli výše uvedené plány uskutečnit.

Konto na běžné opravy je: 35-520395309/0800, konto pro potřeby provozu Svaté Hory je: 520395309/0800, u ČS Příbram. Lze přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál www.svata-hora.cz

P. Josef Michalčík, CSSR

Novinky v liturgickém provozu na Svaté Hoře v roce 2010

Jak již bylo zmíněno v minulém čísle časopisu, se začátkem liturgického roku 2009/2010 došlo na Svaté Hoře ke změnám časů pravidelných bohoslužeb, respektive ke zrušení mší svatých v 6.00 hodin, a to ve všední dny i v neděli. Tuto změnu následovala příslušná úprava otevírací doby areálu poutního místa (více na straně 25). Přesto však i nadále Svatá Hora nabízí poutníkům i návštěvníkům bohatý program akcí, který je v nadcházejícím liturgickém roce obohacen o několik novinek.

Poutní mariánská sobota

První sobota v měsíci je zvláštním způsobem zasvěcena Panně Marii. Proto jsme nově zařadili v období většiny poutního ruchu, tedy od května do října, právě na první sobotu v měsíci zvláštní program pro poutníky, nazvaný Poutní mariánská sobota.

Poutní mariánská sobota bude zahájena v 9.00 hodin modlitbou posvátného růžence. Po ní bude v 9.45 hodin následovat katecheze, v 10.30 hodin pak tichá adorace s možností přijmout svátost smíření. Mše svatá bude sloužena v 11.00 hodin. Po polední přestávce bude ve 13.00 hodin následovat křížová cesta v ambitu a po ní v bazilice závěrečná mariánská pobožnost s litaniami a požehnáním poutních předmětů.

Poutní mariánské soboty v roce 2010:

Termín konání	Vede
1. května	klaretáni
5. června	P. Michal Němeček
3. července	P. Jozef Andrejčák, O. Cr.
7. srpna	P. Stanislav Příbyl, CSsR
4. září	P. František Masařík
2. října	P. Jaroslav Konečný

Latinské chorální nešpory

Církev ve všech svých dokumentech, které hovoří o liturgii, vyzdvihuje gregoriánský chorál jako nejvladnější způsob zpívání modlitby katolické církve. Rovněž pak hovoří o nutnosti šířit denní modlitbu církve (modlitbu breviáře) i mezi laiky. Papežským bazilikám, a tedy i bazilice svatohorské, pak přísluší pečovat o vysokou úroveň liturgie a naplňovat znění těchto církevních dokumentů.

Již od května 2004 se na Svaté Hoře pravidelně konají české zpívání nedělní nešpory (o tématu nešpor více na jiném místě časopisu). V kalendářním roce 2010 však budou nově zařazeny i latinské chorální nešpory. Jako den jejich

konání byla zvolena sobota, zejména proto, aby nedocházelo ke kolizi nešpor českých a latinských. Latinské chorální nešpory budou ve svatohorské bazilice probíhat vždy druhou sobotu v měsíci v 18.00 hodin.

Protože modlitba těchto nešpor (v latinském jazyce se zpěvy gregoriánského chorálu) se neobejde bez podpory choralistů, kteří tento způsob modlitby ovládají, srdečně k jejich slavení zveme zejména vás, kteří máte se zpěvem gregoriánského chorálu již zkušenosti.

To však neznamená, že byste se modlitby latinských nešpor nemohli zúčastnit i vy, ostatní věřící, byť s chorálními zpěvy nemáte velké zkušenosti a vaše účast zpěvem by nebyla stoprocentní. Latinské nešpory se pro vás mohou také stát výjimečnou příležitostí pro pouť na Svatou Horu.

Podklady pro modlitbu nešpor (texty, noty, nahrávka) budou k dispozici na internetových stránkách Svaté Hory (www.svata-hora.cz) vždy tři týdny před jejich konáním.

redakce

Okénko Matice Svatohorské

V následujícím okénku bychom rádi zhodnotili činnost Matice Svatohorské v roce 2009 a popsali vize do roku následujícího.

Nový protektor

Vzhledem k personálním změnám na Svaté Hoře k 1. lednu 2009 zaujal místo protektora dle stanov Matice nový administrátor farnosti P. Josef Michalčík, CSsR.

Výroční členská schůze

Výroční členská schůze Matice Svatohorské se letos konala, jako již obvykle, poslední sobotu v květnu, tedy 30. května 2009. Byla zahájena v 10 hodin v bazilice mši svatou, kterou celeburoval P. Josef Michalčík. S ním koncebroval nově jmenovaný trnavský arcibiskup redemptorista Róbert Bezák. Po mši svaté pokračovala výroční členská schůze v refektáři kláštera krátkým přivítáním předsedkyně Matice Svatohorské Věry Langové. Byl představen nový protektor Matice P. Josef Michalčík. Rovněž byla oceněna dlouholetá plodná spolupráce s dosavadním protektorem P. Stanislavem Příbylem. Následovala diskuse ke zprávě o činnosti Matice Svatohorské a některým novým projektům připravovaným pro následující rok. Jan Traxler promítl přítomným prezentaci nejdůležitějších událostí na Svaté Hoře v roce 2008.

Na závěr představil P. Michalčík přítomným nově zrekonstruovaný tzv. biskupský pokoj na proboštství. Jedná se o reprezentační prostory, ve kterých mimo jiné Matice Svatohorská uspořádala již dva koncerty. Výroční členská schůze byla ukončena modlitbou a požehnáním v klášterní kapli redemptoristů.

Nové velké varhany pro baziliku

Podrobný popis projektu stavby nových velkých varhan pro západní kůr baziliky jsme předložili v minulém čísle časopisu Svatá Hora. Se samotnou stavbou velkých varhan však souvisí několik drobnějších projektů.

Matice Svatohorská nechala již dříve zhotovit na podporu stavby nových varhan sto bronzových medailí s motivem varhan. Jelikož jsou všechny již rozebrány, rozhodla se Matice Svatohorská nechat zhotovit dalších sto kusů bronzových medailí s jiným motivem. Tímto způsobem plánuje Matice Svatohorská postupovat i v příštích letech. Sběratelům se tak otevírá zajímavá možnost shromáždit postupně celou sérii těchto medailí a současně podpořit stavbu varhan. Motivem druhé série bude skica nových velkých varhan.

Kromě bronzových existuje i emise stříbrných medailí, které jsou určeny dárcům jako poděkování za dar převyšující 50.000 Kč. Předání těchto stříbrných medailí mělo původně proběhnout při svěcení velkých varhan. Vzhledem k tomu, že dokončení stavby velkých varhan však může být otázkou mnoha let, výbor Matice Svatohorské rozhodl, že tuto formu poděkování za dar nebude odkládat, ale bude ji uskutečňovat každoročně při Výroční členské schůzi Matice Svatohorské. Rovněž stříbrné medaile budou v jednotlivých letech raženy s odlišnými motivy, podobně jako medaile bronzové.

Jinou formou podpory stavby nových varhan jsou benefiční koncerty. Snahou Matice Svatohorské je uskutečnit jeden takový koncert každý rok.

Vlastní stavba velkých varhan bude pokračovat v roce 2010 obdobně jako v letošním roce. S ohledem na finanční možnosti Matice budou zhotoveny další součásti varhan podle návrhu varhanáře Šlajcha.

Podpora hudby na Svaté Hoře

Prostřednictvím Matice Svatohorské bylo v roce 2009 zažádáno o granty na koncerty, například na cyklus koncertů „Hudba v nezvyklých souvislostech“, jehož součástí byly dva koncerty Jaroslava Tůmy na klavichord v tzv. biskupském pokoji a noční koncert pěveckého sboru Pražští pěvci v předvečer Poutní slavnosti. V rámci těchto grantů bylo získáno 10.000 Kč od Města Příbram a 15.000 Kč od Středočeského kraje.

Různé

V průběhu druhého pololetí roku 2009 se výbor Matice Svatohorské zabýval otázkou volby nové účetní, kterou se stala paní Jana Straková. Její předchůdkyní paní Štěpánce Havlíčkové srdečně děkujeme za mnoholetou spolupráci.

Poutníci z bavarského Bodenmaisu přijeli opět letos na pouť na Svatou Horu ve dnech 4. až 5. července. Na oplátku jejich pohostinnosti vůči poutníkům ze Svaté Hory v loňském roce uhradila Matice Svatohorská náklady spojené s pohoštěním.

V září 2009 uspořádala Matice Svatohorská poutní zájezd na mši svatou ve Staré Boleslavi, které v rámci své pastorační návštěvy v České republice předsedal Svätý otec Benedikt XVI. Zájezdu se účastnili nejen místní věřící, ale též poutníci z jiných míst. Byly vypraveny dva autobusy, celkem se zúčastnilo asi 90 osob.

V říjnu 2009 byl Maticí Svatohorskou zakoupen nový displej do baziliky pro zobrazení čísla písně před kamerou „internetové televize“. Spolu s jeho nákupem byl inovován starší číselník pro lid a byl dodán nový dálkový ovladač.

Podobně jako v předchozích letech, tak i tento rok se Matice Svatohorská podílí z poloviny na financování tisku Kalendáře akcí na Svaté Hoře v liturgickém roce 2009/2010.

Pro potřeby prezentace Matice byla zadána zakázka na výrobu nové nástěnky v ambitech, které se ujal varhanář Vladimír Šlajch. Instalace nové nástěnky proběhne v nejbližších dnech.

Petr Krivánek

Z nočního koncertu „Ave Maria“ - sbor Pražští pěvci

Matice Svatohorská je sdružením přátel Svaté Hory. Jejich členství je odrazem snahy podílet se jakýmkoli způsobem – modlitbou, vlastní prací či finančním příspěvkem – na tom, aby toto poutní místo stále více rozkvétalo do krásy a všichni se zde cítili jako doma. Za všechny živé i zemřelé členy Matice Svatohorské a dobrodince Svaté Hory je každý pátek v bazilice v 7 hodin sloužena mše svatá.

Za betlémy na Svatou Horu

Příbramsko je nejen u nás, ale i v cizině známo jako významná betlémařská oblast. V dřívějších dobách měla jesličky každá havířská rodina. Jesličky se o Vánocích v havířské domácnosti nejen postavily, ale v průběhu roku je členové rodiny doplňovali vlastní tvorbou figurek a staveb, výměnou figurek s jinými rodinami, méně často prostým nákupem. Vznikaly tak často velké soubory.

Ty časy jsou pryč. Skončily doly, skončila doba jesliček. Zejména když dřívější režim považoval jesličky ne za cenné lidové umění, ale za projev ideologického tmářství. I tyto doby jsou pryč. Přes všechny problémy a těžkosti zůstalo na Příbramsku zachováno jednak povědomí o jeho jesličkařství a jesličkařích, jednak i mnoho betlémů. A v nových podmínkách se někteří z našich spoluobčanů rozhodli tuto oblast lidové tvorby připomenout a udržovat. A tak již v roce 1990 vznikl spolek Příbramští betlémaři.

Sdružili se v něm řezbáři, kteří vytvářejí nová díla, ale i prostí zájemci o tento obor lidové tvorivosti. Poté, co se zjistilo, že se v Příbrami dochovalo mnoho jesliček, bylo rozhodnuto ukázat je širší veřejnosti, zejména mladším ročníkům, které měly poznat, co také patřilo k životu jejich předků. Ale i ročníky starší samozřejmě měly zavzpomínat na to, co zažívaly v dřívějších letech.

Také v letošním roce uspořádají Příbramští betlémaři, vedle jiných míst, svou výstavu betlémů i na Svaté Hoře. Již 19. ročník výstavy by tentokrát měl být zaměřen přednostně na tvorbu soudobých řezbářů. V Mníšecké kapli na Svaté Hoře budou vystaveny velké betlémy, a to ve dnech 19. prosince 2009 až 3. ledna 2010. Návštěvníci zde uvidí práce členů spolku – řezbářů Františka Ježka, Františka Krále a Bohumila Sudy, můj betlém, část tzv. spolkového betlému sestaveného z jednotlivých darů současných řezbářů z celé republiky a další. Mezi exponáty bude jako příbramský historický betlém veřejnosti poprvé představen betlém Melicharův, zakoupený letos s finanční podporou Města Příbram. V prostorách Svatohorského poutního muzea pak budou vystaveny malé betlémy, různé miniatury a ukázky figurek z nejrůznějších materiálů. Zde bude výstava probíhat déle, a to až do 2. února 2010.

Kromě toho najdou zájemci exponáty spolku a jeho členů i na výstavě jesliček společně s Hornickým muzeem Příbram v příbramském Zámečku – Ernestinu, která bude přístupná od 7. prosince 2009 do 10. ledna 2010.

Nejen vlastní tvorba, ale i pohled na tvorbu cizí přispívá k bohatšímu životu. Přiblíží vám krásu vytvořenou lidovými umělci. Svým dobrovolným vstupným můžete přispět na údržbu a restaurování jejich děl, na zachování uměleckého bohatství, které nám jiné státy mohou závidět. A vám, návštěvníkům, přinese i uspokojení z dobrého skutku. Tož, neváhejte a přijďte.

Ján Chvalník

Dojmy z návštěvy Svatého otce v České republice

Předkládáme vám druhou část svědectví účastníků papežské návštěvy v Čechách, která k nám dorazila v průběhu uplynulých týdnů.

Zasáhl mne láskyplný přístup

Jsem opravdu vděčný za rozsáhlou možnost účasti na papežské návštěvě, která mi byla umožněna. Byl jsem účasten jak technických příprav bohoslužeb, zejména šlo o sazbu notových příloh, setkání s papežským ceremonářem a jinými, tak i osobně dvou liturgií, jímž Svatý otec předsedal. Zasáhl mne především osobní láskyplný přístup Svatého otce, který se zračil v každém jeho pohledu. Kromě mešní liturgie ve Staré Boleslavi, v současné době po hudebně-liturgické stránce velmi diskutované, jsem byl jako choralista scholy přítomen i Společné modlitbě nešpor ve svatovítské katedrále. Tam jsem měl možnost prožít jedinečnou hlubokou atmosféru společné modlitby prostřednictvím gregoriánských zpěvů. Svatý otec se rovněž radostně a plně aktivně účastnil zpěvu při této liturgii hodin. Tato liturgie pro mne byla v její posvátnosti, ale též prostotě nejsilnějším zážitkem papežské návštěvy.

Pavel Šmolík, varhaník

Zastavení nad nešporami se Svatým otcem

Přátelé, dovolte mi krátké zastavení nad nedávnými nešporami se Svatým otcem v pražské katedrále. Je to jenom taková pohlednice z „krajiny snů“. Ale sny se nám zdají proto, abychom nezemřeli. Bez snů náš mozek není schopný existence.

Byl jsem s důvěrou pověřen dómským varhaníkem Josefem Kšicou sestavením scholy cantorum. Aby byl prostor katedrály vyplněn dostačujícím zvukem, bylo potřeba oslovit více než sto zpěváků. Dobrá šedesátka byla zapotřebí v presbytáři v bezprostřední blízkosti Benedikta XVI. Téměř padesát zpěváků bylo na kůru u velkých varhan. Za dolní scholu jsem odpovídal já, horní scholu řídil pan Jiří Kub. Bylo zcela namístě, že jsem oslovil aktivní choralisty z různých koutů českých diecézí. Naši moravští kolegové měli dost práce s brněnským setkáním.

Poprvé za svou více jak dvacetiletou „kariéru“ choralisty jsem zažil ideální scholu cantorum, a ještě za asistence Petrova nástupce. Měli jsme možnost poznat společně s ostatními přítomnými „profesionály“ duchovního života opravdovou zpívanou liturgii, při které se nejkrásnější hudební nástroj, jímž je lidský hlas, snoubí s modlitbou srdce v jednotném liturgickém úkonu.

Taková liturgická setkání, již bez papeže, by mohla mít zvláště pro dnešní dobu neobyčejný pastorační dopad. Nebojme se demonstrovat naši víru krásnou a ušlechtilou liturgií. Naše životy jsou těžké. Liturgie nás dělá silnějšími a houževnatějšími v našich činech. Potřebujeme liturgii, jako potřebujeme vodu k zachování života.

Jiří Hodina, Praha

U příležitosti návštěvy papeže Benedikta XVI. v České republice jsme vydali pamětní medaili

Parametry medaile: průměr: 30 mm, síla: 2 mm, materiál: mosaz, balení: čirá plastová kapsle

Cena medaile: 100,- Kč

Medaili je možné zaslat také na dobírku.
Poštovné je 69,- Kč. Nad 5 ks medailí neúčtujeme poštovné.

Objednávky:

internet: www.papezmince.cz

SMS: +420 603 241 841

e-mail: sm@sacromontana.cz

adresa: Sacromontana, s.r.o.,

telefon: +420 731 619 800

Svatá Hora 592, 261 01 Příbram II

V novém liturgickém roce budou do pořadu bohoslužeb na Svaté Hoře zařazeny latinské chorální nešpory, a to každou druhou sobotu v měsíci od 18 hodin. Obohatí tak nabídku bohoslužeb o další možnost, jak se účastnit denní modlitby církve, modlitby hodinek, nebo, chcete-li, modlitby breviáře. Bohužel se velmi často setkávám s neporozuměním, co to vlastně nešpory jsou, nepochopením, proč je vhodné se jich účastnit a slavit je společně. V následující stati bych rád nastínil jejich historický vývoj a význam pro společenství modlitby církve.

Nešpory

Původ křesťanské večerní modlitby – nešpor můžeme hledat jistě v židovské tradici (židovská večerní modlitba Ma'ariv). V křesťanské tradici nalezneme první zmínky o večerní modlitbě již v novozákonních knihách, které zejména ve Skutcích apoštolů a Listech hovoří o společné modlitbě apoštolů a prvních křesťanských obcí. Později, například v Reguli svatého Benedikta (530 - 543), mají již společné večerní modlitby název Vespera (odtud naše české nešpory). Názvy večerních modliteb se samozřejmě různí, například svatý Jan Kassián je nazývá Vespertina solemnitatis (= večerní slavnost), naproti tomu poutnice Aetheriae o nich ve svém cestopisu ze Svaté země z konce 4. století hovoří jako o Lichnicon (= slavnost světla). Tento název je pro rané období charakteristický. O tom, že se nešpory slavily opravdu jako slavnost rozsvícení světla, svědčí dále Aetheriae, když píše, že tento obřad se konal o desáté hodině dne, tedy ve čtyři hodiny odpoledne. Byla to opravdová liturgie světla, která se slavila v chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. Všechny lampy a svíce při ní byly rozžaty. A to nejen, aby svítily, ale také ze symbolických důvodů. Nadcházející temnota noci jako by zosobňovala tmou hříchu, kterou můžeme přemoci jedině s Kristem, Světlem světa. Symboliku světla při večerní modlitbě můžeme zaznamenat i v jiných dobových svědectvích, například u Prudentia nalézáme hymnus s názvem Ad incensum lucern (= K rozžínání světla) a název večerní modlitby Lucernalis nebo Lucernaria hora.

Zmínka o dalších obřadech, které byly součástí nešpor, je v Bangorském antifonáři, irském dokumentu ze 6. století, který pro večerní modlitbu používá název Hora incensi, což připomíná zvyk pálení kadidla, který je dnes živý zejména ve východních liturgiích.

Latinský způsob slavení nešpor přetrval téměř po celý středověk a až do dnešních dnů. Skládal se ze čtyř žalmů, kapitula (krátkého čtení), odpovědi (zpěvu po čtení), hymnu, verše, evangelijního kantika, litaní, modlitby Otče náš, proseb, či modlitby a propouštění. Čas konání nešpor se pohyboval v závislosti na ročním období mezi desátou a dvanáctou hodinou (čtvrtá až šestá hodina odpolední). Je zřejmé, že nešpory zde již postupně ztrácí svoji původní funkci, neboť ve zmíněných časech už nebylo vždy potřeba osvětlení. Pravoslavná církev přesto zachovává symbol rozsvícení světla a další stopy dávných Lucernalis v nešporách a pobožnostech i v současnosti.

Dekret Divino afflatu papeže Pia X. z roku 1911 přináší po dlouhé době první důležité změny ve slavení nešpor. Je určeno modlit se všech 150 žalmů během jediného týdne. Je zdůrazněno, že nešpory jsou modlitbou zakončující liturgický den podobně, jako vigilie je liturgií dne v předvečer začínajícího. Mnoho plánovaných změn však nebylo uskutečněno. Až papež Pavel VI. pak roku 1970 apoštolskou konstitucí Laudis canticum vyhlásil nové znění breviáře, upravené podle potřeb doby, zejména zmenšením denního penza žalmů – týdenní žaltář byl zrušen a nahrazen žaltářem o čtyřech týdnech. Oněch 150 žalmů, z nichž některé se navíc vynechávají, je tedy nyní rozloženo do čtyřtýdenního cyklu. I ostatní texty byly upraveny a obohaceny o nové prvky.

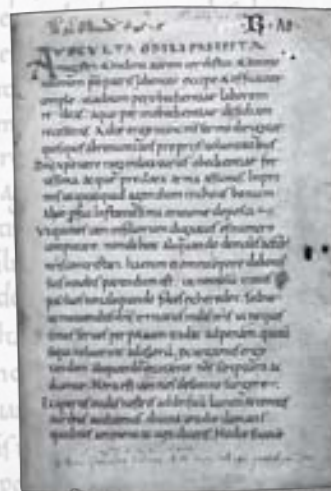
Bylo by jistě možné obšírně hovořit o skladbě nešpor a poté jednotlivě o každé z částí. Stěžejní součástí nešpor je zejména psalmodie, tedy skupina dvou žalmů nebo jejich úryvků a novozákonního kantika s příslušnými antifonami, které reflektují obsah žalmu vzhledem k liturgické příležitosti. Psalmodii předchází hymnus, o jehož významu a obsahu bych se rád zmínil.

Hymny jsou velmi staré, pocházejí pravděpodobně z velké části ze 6. století. Hymny pro liturgické mezidobí mají tu zvláštnost, že jsou všechny postupně věnovány chvále stvoření, podle pořadí dnů v týdnu. Tak tedy první hymnus, Lucis Creator optime, zpívány v neděli, se vztahuje ke stvoření světla; druhý, pondělní, k oddělení země a vod; třetí, úterní, ke stvoření rostlin; čtvrtý, středeční, ke stvoření slunce a měsíce; pátý, čtvrteční, ke stvoření ryb; šestý, páteční, ke stvoření suchozemských zvířat. Sobotní hymnus je výjimkou. Je chválou Nejsvětější Trojice, protože sobotní nešpory již liturgicky předznamenávají neděli.

V českém překladu breviáře byly původní latinské texty nahrazeny českými básněmi, které tuto tematiku bohužel ne vždy věrně vystihují. Přesnější překlady latinských hymnů nabízí například český dominikánský breviář.

Po hymnu a psalmodii následuje krátké čtení, na něž bezprostředně navazuje zpěv neobvyklé formy, nazývaný Responsorium breve – zpěv po krátkém čtení. Vyvrcholením nešpor je zpěv Magnificat, evangelijního kantika Panny Marie, při němž všichni stojí. Magnificat je rámováno antifonou, která obvykle myšlenkově těží z mešního evangelia příslušného dne, a tak propojuje modlitbu nešpor a modlitbu hodin vůbec s mešní liturgií. Závěr nešpor je věnován prosbám a Modlitbě Páně. Obvyklým zakončením společné modlitby večerních chval pak bývá zpěv mariánské antifony Salve Regina – Zdrávas Královno.

Církev nešporám vždy připisovala velkou důležitost. Je to jediný obřad, který si mezi věřícími katolíky uchoval svoji oblíbenost až do dnešních dnů. V neděli nešpory způsobují, že se věřící společně sejdou v kostele již podruhé, a vhodně tak doplňují bohoslužbu pro tento den. To je důvod, proč je ve většině katolických zemí zvyk slavit společně nedělní nešpory stále zachován. Ostatně žalmy nešpor, stejně tak jako jejich hymny a antifony jsou vybrány tak, aby věřícím přinesly poučení i možnost kontemplace hlubokých a pravdivých myšlenek, kterou modlitba řetězových modliteb nemůže nahradit.

Blahoslavený

František Xaver Seelos

Kněz, redemptorista

Životní příběh blahoslaveného Františka Xavera Seelose začíná 11. ledna 1819 v malebném městečku Füssen na úpatí bavorských Alp. František byl šestým z dvanácti dětí Manga a Františky Seelosových. Rodina Seelosových byla zbožná. Den zakončili vždy společnou modlitbou a duchovním čtením, obvykle ze života světce, jehož svátek na ten den připadl. Jednou maminka předčítala o životě svatého Františka Xaverského, Franzova jmenovce, velkého jezuitského misionáře, který působil ve východní Asii. Malý Franz poslouchal a náhle zvolal: „Chci být jako svatý František Xaverský.“ Když pak dospíval, uvažoval o vstupu k jezuitům. Boží prozřetelnost ho ale vedla jinou cestou, stal se nakonec redemptoristou.

František Seelos byl dobrosrdečný chlapec vyrůstající ve zdravém prostředí prodchnutém láskou, starostlivostí a rodinnou soudržností. Jako malý byl často nemocný, trpěl zažívacími potížemi, ale nikdy se necítil sám, všichni se o něj s láskou starali. Od šesti do dvanácti let navštěvoval základní školu ve Füssenu. František byl nadaný, dobře se učil, naučil se hrát na housle a také rád zpíval. Od malička tíhnul k modlitbě, rád chodil na náboženství a po břimování v roce 1830 začal se zápallem ministrovat. Rád se procházel i se svým otcem přírodou a jemu se jednou svěřil, že by se rád stal misionářem, nikomu jinému to dosud neřekl. Po ukončení základní školy začal František studovat v Ústavu svatého Štěpána v Augsburgu, městě proslulém protestantskou reformací. V roce 1834 došlo k velké změně. Bavorský král Ludvík I. vyhověl žádosti katolických obyvatel Augsburgu a zřídil při svatém Štěpánu benediktinské opatství a svěřil mu celý ústav. Poslední ročník gymnázia dokončil František s vynikajícím prospěchem. Po absolvování gymnázia se František rozhodl studovat na univerzitě v Mnichově. Stále více ho to táhlo k duchovnímu povolání, ale nevěděl přesně, zda chce být řeholníkem, či diecézním knězem. V roce 1841 začal po absolvování studia filozofie studovat teologii.

Rozhodujícím okamžikem ve Františkově životě bylo zjevení Panny Marie ve snu. Ta mu řekla, že se má stát misionářem. Na jaře roku 1842 odešel z univerzity, přerušil studium a napsal představenému redemptoristů v USA žádost o přijetí. Ta na sebe nedala dlouho čekat, za tři týdny přišla z Ameriky kladná odpověď. Aby František mohl odplout do Ameriky, musel si nejdříve vyřídit cestovní pas. Během této přípravné doby žil František u redemptoristů v Altöttingu. Když byly dokumenty vyřízeny, rozloučil se s rodinou a odjel do Francie, kde strávil osm dní. V přístavu Le Havre se 17. března 1843 setkal s dalšími třemi redemptoristy a společně se nalodili na americkou poštovní loď Saint Nicholas. Cesta do Ameriky trvala pět týdnů. František opět trpěl žaludečním potížemi, ale vše zvládl. Měsíc po svém příjezdu do New Yorku byl poslán do redemptoristického noviciátu ve farnosti svatého Jakuba v Baltimore. Redemptoristé působili ve východní části USA už deset let a pracovali zejména mezi chudými přistěhovalci. Po ročním noviciátu složil František Seelos 16. května 1844 řeholní sliby a 22. prosince 1844 byl v chrámu svatého Jakuba v Baltimore vysvěcen na kněze. Krátce po vysvěcení se plně zapojil do práce ve farnosti. Osm měsíců zůstal v Baltimore a na podzim roku 1845 byl přeložen do kostela svaté Filomény v Pittsburghu v Pensylvánii, kde měl strávit dalších devět let. Kostelu svaté Filomény se říkalo „tovární kostel“, protože byl vybudován z bývalé továrny. Jiná velikost ne-

dostačující budova sloužila jako fara. Zde spolu působili tři redemptoristé: Jan Nepomuk Neumann, Josef Mueller a František Seelos. Pod vedením otce Jana Nepomuka Neumanna, coby rektora domu, František duchovně dozrával. Jednou o něm napsal: „Spíše než podřízeným byl jsem jeho synem. Natrvalo mě ovlivnil příkladem svého života. Svou tichou skromností, pokorou a krajní trpělivostí.“ Přistěhovalci to neměli v té době v Americe lehké, navíc se začala šířit silná protikatolická nálada. Nasazení misionářů vyžadovalo velkou odvahu a sebezapření. V březnu 1854 byl otec Seelos přeložen z Pittsburghu do farnosti svatého Alfonse v Baltimore ve státě Maryland. Farnost svatého Alfonse byla určena především německy mluvícím přistěhovalcům. K ní patřily ještě farnosti svatého Petra a Pavla v Cumberlandu a Panny Marie v Annapolis. František musel v té době zastávat úřad faráře, představeného komunity redemptoristů a prefekta studentů v redemptoristickém semináři. Pracoval neúnavně v pastorační mezi přistěhovalci, zpovídal, vyučoval, navštěvoval nemocné. Své sestře jednou v dopise napsal: „Není nikdy čas na odpočinek, kdybych ti vyličil, jak vypadá jeden můj den, nevěřila bys.“

V dubnu 1861 začala v Americe krvavá občanská válka. Ta narušila klid i v cumberlandském semináři. Protože Maryland byl hraničním státem, vážně tu hrozilo nebezpečí otevřeného boje. V roce 1862 se musel otec Seelos se svými studenty přestěhovat do kláštera redemptoristů v Annapolis.

Ještě téhož roku byl otec Seelos odvolán z funkce prefekta studentů a byl jmenován představeným misijního týmu redemptoristů. Celé následující tři roky strávil na misijních cestách. V letech 1862–1865 vykonali redemptoristé na západě centrální oblasti a na východě USA průměrně třiatřicet misíí ročně. František si jednou v dopise domů stěžoval, že nic ho netrápí, jen jedině, už nechce být představeným. Píše: „Kdy už konečně budu moci být jen obyčejným podřízeným, kdy už konečně budu moci zase jen poslouchat.“ Roku 1865 se mu toto tajné přání splnilo. Od prosince 1865 do září 1866 vypomáhal v duchovní správě ve farnosti Panny Marie v Detroitu ve státě Michigan a 27. září byl pak otec Seelos přeložen do farnosti Nanebevzetí Panny Marie v New Orleans. V tomto městě byla práce náročná a nebezpečná. Nebezpečné bylo především tamní vlhké a teplé podnebí, v němž se dařilo nemocím. Tak jako všude jinde i zde měli otec Seelose velmi rádi a považovali ho za světce.

Na podzim roku 1867 propukla ve městě zvlášť nebezpečná žlutá zimnice, onemocněl i otec František Seelos. Jeho stav se stále zhoršoval. Na úsvitu v pátek 4. října 1867 očividně zeslábl. Spolubratři byli u jeho lůžka a společně zpívali k Panně Marii. V této společné duchovní atmosféře, prodchnuté láskou k Božskému Spasiteli a úctou k Panně Marii, otec František Xaver Seelos pokojně odešel na věčnost. Bylo mu 48 let. Zprávu o jeho smrti přinesly 5. října 1867 všechny ranní neworleanské deníky na první straně. Odevšad potom do města proudily velké davy lidí všech vrstev, bohatí, chudí, černí, bílí, přistěhovalci, domorodci. Všichni se chtěli rozloučit se svým otcem Františkem. A mnozí tam za ním do kostela Panny Marie přicházejí dodnes.

V přítomnosti Svatého otce Jana Pavla II. byl 27. ledna 2000 vyhlášen dekret potvrzující, že otcí Františku Xaveru Seelosovi byl přiznán titul ctihodný. Po uznání záranku uzdravení paní Angely Boudreauxové byl 9. dubna 2000 v Římě blahověřen.

P. Roman Janáč, CSSR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2010

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně, pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

4. 3. - 7. 3. Exercicie pro zdravotníky - Mons. Aleš Opatrný
8. 3. - 12. 3. „Osoba Ježíše Krista aneb jaký je Kristus“ - P. Roman Janáč, CSsR
15. 3. - 17. 3. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
19. 4. - 23. 4. „Uzdravení skrze dary Ducha svatého“ - P. Josef Michalčík, CSsR
30. 4. - 2. 5. „Víkend se sv. Markem“ - P. Anton Verbovský, CSsR
6. 5. - 9. 5. Exercicie pro rozvedené, i znovu seždané - Mons. Aleš Opatrný
10. 5. - 14. 5. „Pod ochranu Tvou...“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
14. 6. - 18. 6. „Pokoj srdce uprostřed zmatku dnešní doby“ - P. Josef Michalčík, CSsR
18. 6. - 20. 6. „Víkend se sv. Matoušem“ - P. Anton Verbovský, CSsR
19. 7. - 23. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty - P. Petr Beneš, CSsR
26. 7. - 30. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty - P. Petr Beneš, CSsR
30. 8. - 3. 9. „Ježíš uzdravuje - obnova svobody srdce“ - P. Josef Michalčík, CSsR
4. 10. - 8. 10. „Pod ochranu Tvou...“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
8. 10. - 10. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
11. 10. - 15. 10. „Krásný Bůh“ - P. Roman Janáč, CSsR
3. 11. - 6. 11. Exercicie pro varhaníky a chrámové hudebníky - P. Petr Beneš, CSsR
7. 11. - 13. 11. Kněžské exercicie I. - Mons. Michael Slavík
14. 11. - 20. 11. Kněžské exercicie II. - P. Antonín Krasucký, OP
21. 11. - 27. 11. Kněžské exercicie III. - P. Zdeněk Wasserbauer
28. 11. - 2. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
2. 12. - 5. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
9. 12. - 12. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin. Exercicie, které vede P. Petr Beneš, CSsR, začínají mší svatou v 17.00 hodin v bazilice. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

12. 12. V 6.00 hodin **ranní rožná mše**
19. 12. V 6.00 hodin **ranní rožná mše**. Od 9.00 hodin **adventní duchovní obnova**, vede P. Miloš Szabo. Program: katecheze, kající pobožnost, adorace, příležitost ke svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, koncert duchovní hudby a zakončení
24. 12. **Štědrý den**. V 6.00 hodin ranní rožná mše. Štědrovečerní mše v 16.00 hodin
25. 12. **Boží hod vánoční**. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin
26. 12. **Svátek svatého Štěpána**. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
27. 12. **Svátek Svaté rodiny**
31. 12. Ve 22.30 hodin mše svatá na **závěr občanského roku**
1. 1. **Slavnost Matky Boží, Panny Marie**. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin
6. 1. **Slavnost Zjevení Páně** (Tří králů). Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin
10. 1. **Svátek Křtu Páně**
21. 1. **105. výročí povýšení Svaté Hory na baziliku**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
2. 2. **Svátek Uvedení Páně do chrámu** (Hromnice). Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
17. 2. **Popeleční středa**. Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

18. 12. 16.00 **Vernisáž výstavy betlémů**
  19. 12. - 2. 2. **Výstava betlémů**. Je otevřena denně od 10.00 do 16.00 hodin v Mníšecké kapli (do 3. 1.) a Svatohorském poutním muzeu (do 2. 2.).
  22. 12. 18.00 **Přinesení betlémského světla**
  24. 12. 16.00 Jakub Jan Ryba: **Missa pastoralis in B, pastorely**
  25. 12. 9.00 **Vánoční hudba z období romantismu**
  26. 12. 16.30 **Vánoční koncert** Svatohorského chrámového sboru
  3. 1. 9.00 Radek Rejšek: **Vánoční liturgie** (premiéra)
  6. 1. 18.00 **Tříkrálový koncert** Svatohorského chrámového sboru
  17. 2. 17.00 Josef Olejník: **Mešní proprium**
  21. 2. 9.00 Anton Bruckner: **Windhaager Messe**
-
10. 2. - 13. 2. **Kurz liturgické varhanní hry III.**
  27. 10. - 30. 10. **Kurz liturgické varhanní hry IV.**

Oba kurzy vede Pavel Šmolík. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591 nebo e-mail: ex.dum@svata-hora.cz.

Změna otevírací doby a pořadu bohoslužeb na Svaté Hoře

Rádi bychom všechny návštěvníky Svaté Hory a poutníky upozornili na změny v otevírací době, k nimž došlo od začátku nového liturgického roku, tedy **od neděle 29. listopadu 2009**. Od zmíněného data již nejsou ve všední dny ani v neděli slouženy ranní mše svaté v 6.00 hodin. Důvodem jejich zrušení byla zejména krajně nízká návštěvnost (někdy jen jediný věřící) a s tím související nutné úspory režijních nákladů na osvětlení a vytápění liturgických prostor. Novému pořadu bohoslužeb je přizpůsobena i otevírací doba areálu. Děkujeme za pochopení.

P. Josef Michalčík, CSsR

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle:	Areál otevřen	6.30 - 17.00 hodin
	Mše svatá	7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
	Modlitba posvátného růžence	15.00 hodin
	Zpívané nešpory	16.15 hodin
	Před mší svatou v 7.30 hodin vystavení milostné sošky	
	Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a nešporách v 16.15 hodin	
Pondělí - sobota:	Areál otevřen	6.30 - 18.00 hodin
	Mše svatá	7.00, 9.00 a 17.00 hodin
	Modlitba posvátného růžence	16.30 hodin
	Před mší svatou v 7.00 hodin Anděl Páně a vystavení milostné sošky	
	Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 9.00 a 17.00 hodin	
Svátnost smíření:	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.	
Svátnost křtu:	Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.	
Svátnost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.	

- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svatě je adorace.
- V pátek** v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosby můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
- 2. sobotu v měsíci** jsou v 18.00 hodin latinské zpívané chorální nešpory.
- 3. neděli v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.
- V postní době** je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
- V květnu** po odpolední mši svatě je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje: Sacromontana, s.r.o.
IČ: 27363261
DIČ: CZ27363261

Odp. osoba: Martina Jechortová

Tel.: +420 318 429 943,
+420 731 619 800

Fax: +420 318 429 934

E-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba prodejny:

po - so: I. - III.: 10 - 15 hodin
IV. - V.: 9 - 16 hodin
VI. - VIII.: 9 - 17 hodin
IX. - X.: 9 - 16 hodin
XI. - XII.: 10 - 15 hodin

ne: I. - XII.: 9 - 17 hodin

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny
Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně běžně nepřístupných prostor s výkladem je možná:

V.: 9 - 15 hodin, denně
VI. - VIII.: 9 - 16 hodin, denně
IX.: 9 - 15 hodin, denně
X. - IV.: jen po předchozí domluvě

Uvedené časy označují začátek první a poslední prohlídky. Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

„Svatá Hora v čase i nad časem“:

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel.: 318 429 930, fax: 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Advent a Vánoce

na Svaté Hoře

Ranní rorátní mše

se zpěvem staročeských rorátních zpěvů
každou adventní sobotu a 24. prosince vždy v 6.00 hodin

Vernisáž výstavy betlémů

Příbramských betlémářů
v prostorách Mníšecké kaple
a Svatohorského poutního muzea
pátek 18. prosince v 16.00 hodin

Adventní duchovní obnova

sobota 19. prosince, vede P. Miloš Szabo

Program:

9.00 katecheze, kající pobožnost,
adorace a příležitost ke svátosti smíření
11.00 mše svatá
12.00 varhanní koncert Pavla Šmolíka, zakončení

Slavnostní přinesení betlémského světla

s doprovodným programem příbramských
skautských oddílů
úterý 22. prosince v 18.00 hodin

Vánoční koncert

Svatohorského chrámového sboru
sobota 26. prosince v 16.30 hodin

Premiéra vánoční hudby

Radek Rejšek: Vánoční liturgie
neděle 3. ledna 2009 při mši svatě v 9.00 hodin

Tříkrálový koncert

Svatohorského chrámového sboru
středa 6. ledna 2009 v 18.00 hodin

